

Sygn. akt *X K 1149/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – B. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 października 2017 roku sprawy

P. J., syna R. i A. z domu N., urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w nieustalonym okresie nie wcześniej niż od kwietnia 2015 roku i nie później niż do 5 czerwca 2015 roku w P. zabrał w celu przywłaszczenia laptop marki L. wartości 1000 złotych, czym działał na szkodę A. J., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

I. oskarżonego **P. J.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 278 § 1 k.k. i na podstawie art. 37a k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu za to karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **P. J.** do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz A. J. kwoty 1000, 00 złotych (jeden tysiąc złotych),

III. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. i art. 35 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego **P. J.** do powstrzymywania się od używania środków odurzających,

IV. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 k.k. i art. 35 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego **P. J.** do wykonywania pracy zarobkowej,

V. na mocy art. 626 § 2 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) w zw. § 4 ust. 1 i 2, § 17 ust. 1 pkt 1 i § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku na rzecz adw. M. B. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 619, 92 złotych (sześćset dziewiętnaście złotych i 92/100) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz oskarżonego P. J. z urzędu.

VI. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49/83 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **P. J.** na rzecz Skarbu Państwa

koszty sądowe w sprawie w wysokości 1127, 92 złotych (jeden tysiąc sto dwadzieścia siedem złotych i 92/100), w tym kwotę 60, 00 złotych (sześćdziesiąt złotych, 00/100) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 1149/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. J. na przełomie kwietnia i maja 2015 roku zamieszkiwał wraz z N. J. i ich wspólnym dzieckiem w miejscu zamieszkania matki N. J., A. J.. Następnie, po tym gdy P. J. wyprowadził się z miejsca zamieszkania A. J., niemalże codziennie przychodził on do jej mieszkania. W mieszkaniu tym znajdował się należący do A. J. laptop marki L. (...), który ta zakupiła 05 października 2013 roku za kwotę 1620, 72 złotych.

W tym okresie, nie później niż do 5 czerwca 2015 roku, P. J. zabrał w celu przywłaszczenia należący do A. J. laptop marki L. (...) o wartości 1000 złotych, który następnie pozostawił w lombardzie położonym w P. przy ulicy (...) w zamian za udzieloną mu pożyczkę w wysokości 100 złotych.

W celu ukrycia kradzieży i zbycia laptopa P. J. powiedział A. J., że zabrał go do naprawy, a gdy ta zaczęła dopytywać się o to, kiedy go odbierze, wskazał, że nie ma na to pieniędzy. Następnie, po naciskach A. J. i jej córki, wskazał na miejsce, gdzie pozostawił w/w laptopa, a którym okazał się być lombard przy ulicy (...) w P.. Z uwagi na niedotrzymanie przez P. J. terminu zwrotu pożyczki do lombardu, laptop ten został sprzedany w dniu 27 lipca 2015 roku nieznanemu osobie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. J. k.30-31, zeznania świadka A. J. k.3-5; zeznania świadka J. N. k. 16-17 ; dokumenty dot. laptopa L. k.8-9; umowa lombardowa k.14;

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego P. J. oświadczył, iż rozumie treść stawianego mu zarzutu i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a także złożył wyjaśnienia.

wyjaśnienia oskarżonego P. J. k.31

P. J. ma wykształcenie gimnazjalne. Jest kawalerem, ma jedno dziecko. Stan jego zdrowia jest dobry, był uprzednio leczony odwykowo z powodu uzależnienia od środków odurzających i przebywał w placówkach odwykowych. Nie ukończył terapii długoterminowej. Nie był uprzednio karany. Biegli psychiatrzy nie rozpoznali u niego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, które mogłyby powodować okoliczności, o których mowa w art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowody: dane o karalności. 42, k.143, dane osobopoznawcze k.53; dane z wyjaśnień k. 30-v; opinia sądowo – psychiatryczna k.50-52; pisma z ośrodka odwykowego k.83, k.105, 112, 157, 161, 162; dane z systemu PESEL k.147-149, k.154-156

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków oraz dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w trybie art. 394 § 1 i 2, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego P. J. zarzucanego mu występkę, jak i jego wina, nie budzą wątpliwości.

Na początku swoich rozważań Sąd chciałby podkreślić, że przedmiotowe postępowanie toczyło się pod nieobecność oskarżonego, który został zawiadomiony o terminie rozprawy w trybie zastępczym. Oskarżony, mimo udzielenia mu stosownych pouczeń (k.32), nie przekazał bowiem Sądowi informacji o nowym miejscu swojego pobytu po opuszczeniu placówek odwykowych – mimo takiego obowiązku. W rezultacie, stosownie do art. 139 § 1 k.p.k., korespondencja doręczana mu w trybie zastępczym na uprzednio podany przez niego adres zamieszkania, pod którym obecnie nie przebywa, uznana została za doręczoną. Sąd pragnie przy tym podkreślić, że choć dysponował

adresem czasowego pobytu oskarżonego, wynikającym z systemu PESEL Sąd, to jednak sam oskarżony – mimo takiej możliwości – nie poinformował o tym, ażeby obecnie pod tym adresem przebywał, a w konsekwencji Sąd posługiwał się uprzednio podanym przez oskarżonego adresem zamieszkania.

Do zrekonstruowania stanu faktycznego w sprawie przyczyniły się zeznania A. J., która opisała swoje relacje z oskarżonym, w szczególności zaś to, że mieszkał on wraz z nią i jej córką, a następnie przychodził stale do miejsca ich zamieszkania. Niewątpliwie zatem oskarżony miał możliwość, co również wynika z zeznań tego świadka, używania laptopa marki L. (...). Świadek zeznawała również na okoliczność tego, że oskarżony nie zaprzeczył, iż zabrał laptopa należącego do świadka, lecz wpiery podawał, iż uczynił to celem oddania go do naprawy, a dopiero po naciskach świadka i córki świadka wskazał miejsce, gdzie pozostawił ów sprzęt, tj. lombard w P. przy ulicy (...). Zeznania świadka w ocenie Sądu zasługują na wiarę, albowiem znalazły potwierdzenie zarówno w zeznaniach, jak i dokumentach zebranych w sprawie, w tym w umowie lombardowej. Owym depozycjom nie przeczy również sam oskarżony, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w czasie składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego.

Na wiarę zasługiwały również oświadczenia procesowe świadka J., N., odnoszące się do okoliczności zawarcia umowy lombardowej oraz faktu zbycia laptopa L. (...) nieznanemu osobie. Sąd zważył, że depozycje świadka, mimo ich skrótowości, znajdują potwierdzenie w treści dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz w wyjaśnieniach samego oskarżonego, a także – w odniesieniu do okoliczności ujawnienia miejsca pozostawienia laptopa przez oskarżonego – również w zeznaniach A. J.. Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że omawiane zeznania stanowią miarodajny dowód w sprawie i dokonał ustaleń w sprawie również w oparciu o ich treść.

Sąd chciałby również wskazać, że zarówno zeznania świadka A. J., jak i J. N. zostały uznane za ujawnione bez odczytywania w trybie art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., albowiem w ocenie Sądu zachodziły warunki określone w tychże normach prawnych, a żadna z obecnych stron (ani Prokurator, ani obrońca) nie wnosili o ich bezpośrednie przesłuchanie.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobopoznawczych, danych o karalności, dokumentów z ośrodków leczenia uzależnień, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Niewątpliwie na wiarę zasługiwała również opinia sądowo – psychiatryczna, dołączona do akt sprawy, albowiem została ona sporządzona przez osoby dysponujące wiedzą szczególną, w zakresie ich kompetencji oraz jest ona spójna, rzetelna i nie była kwestionowana w toku postępowania.

W kontekście zaprezentowanej wyżej oceny materiału dowodowego Sąd nie znalazł podstaw by zakwestionować wiarygodność wyjaśnień P. J.. W toku swojego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się bowiem do winy, szczegółowo opisując okoliczności popełnienia przestępstwa oraz motyw jego postępowania. Jego depozycje są przy tym zgodne z treścią wiarygodnych zeznań A. J., J. N. oraz znajdują pokrycie w dokumentach, które zostały dołączone do akt niniejszej sprawy, a których rzetelność nie została podważona. Co istotnie oskarżony nie stronił od przytaczania faktów niekorzystnych dla siebie, Sąd uznał zatem jego depozycje za szczere i dokonał ustaleń faktycznych w sprawie również w oparciu o ich treść.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony P. J. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k. Oskarżony zabrał bowiem rzecz cudzą, którą nie miał prawa rozporządzać, a następnie włączył ją do stanu swojego posiadania i dalej rozporządził nią jak właściciel, tj. zastawił w lombardzie. Jego zachowanie nosiło przy tym cechy umyślności w formie zamiaru bezpośredniego kierunkowego, albowiem oskarżony chciał ów laptop przywłaszczyć, a następnie zbyć i w taki sposób uzyskać pieniądze; w tym właśnie celu zabrał go z miejsca zamieszkania pokrzywdzonej. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy

nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony, biorąc pod uwagę jego doświadczenie życiowe, miał pełną świadomość, iż zachowaniem swoim narusza obowiązujące normy prawne.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla P. J. Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Sąd wziął również pod uwagę zawartą w art. 58 § 1 k.k. zasadę prymatu kar nieizolacyjnych oraz to, że przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Te właśnie normy Sąd miał na uwadze uznając karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, za sprawiedliwą w stosunku do popełnionego przez oskarżonego czynu. Sąd, wymierzając tą karę, zastosował przepis art. 37a k.k. uznawszy, że spełniały zostały warunki przewidziane w tym przepisie. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Uwzględnia ona nadto okoliczności go obciążające – tj. fakt, iż działał on w pełni umyślnie i kierując się niską motywacją (szybkie uzyskanie gotówki). Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono uprzednią niekaralność oskarżonego oraz jego skruchę. Sąd miał także na uwadze względy prewencji ogólnej, w szczególności nagminność popełnienia czynów z art. 278 § 1 k.k. i konieczność kształtowania w tym zakresie świadomości społeczeństwa, jednakże uznał, że względy te muszą ustąpić względem prewencji szczególnej. Uwzględniając bowiem cele, które kara wymierzana oskarżonemu ma osiągnąć w stosunku do jego osoby, w ocenie Sądu kara ograniczenia wolności spełni je pełniej niż kara grzywny albo kara pozbawienia wolności – nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd stwierdził, iż kara ograniczenia wolności, zakładająca konieczność aktywności i wykonywania przez oskarżonego określonej pracy na cele społeczne, pozwoli mu odczuć w sposób bezpośredni skutki naruszenia przez niego norm prawnych, a dodatkowo nie będzie utrudniać mu normalnego funkcjonowania w społeczeństwie, w tym również zarobkowania. Z tego też względu taka kara została w stosunku do oskarżonego orzeczona. Natomiast wymiar nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne został określony przy uwzględnieniu tego, że oskarżony nie był uprzednio aktywny zawodowo oraz przy uwzględnieniu orzeczonego wobec niego zobowiązania do podjęcia pracy zarobkowej. Mając to na uwadze Sąd określił wymiar nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na 20 godzin w stosunku miesięcznym, tj. najniższy przewidziany ustawą, tak by kara ta nie kolidowała z koniecznością podjęcia przez niego zatrudnienia. Wymierzona oskarżonemu kara jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego się on dopuścił.

Nadto za celowe uznał Sąd zastosowanie wobec oskarżonego na mocy art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt. 5 k.k. obowiązku powstrzymania się od nadużywania środków odurzających, albowiem – jak wynika z treści danych z akt sprawy – oskarżony jest osobą od nich uzależnioną, a tego rodzaju powinność dodatkowo zmotywuje go do zaniechania ich używania. Z tego samego względu Sąd orzekł wobec oskarżonego, na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 k.k., obowiązek wykonywania pracy zarobkowej. W opinii Sądu, celowym było skorzystanie z możliwości nałożenia na oskarżonego tego środka karnego, tak by osiągnąć pozytywny skutek wychowawczy wobec niego.

Nadto, Sąd na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz A. J. kwoty 1000, 00 złotych. Sąd, rozstrzygając w powyższym zakresie, wziął pod uwagę jeden z głównych celów prawa karnego, jakim jest kompensowanie szkód poniesionych przez pokrzywdzonego przestępstwem.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd zastosował przepisy obowiązujące na dzień wyrokowania, nie zaś na moment popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu. W tym miejscu odnieść się należy do zagadnień związanych z tak zwaną konkurencją ustaw. W niniejszej sprawie sprowadzało się to do oceny, czy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanych im czynów, była dla nich względniejsza od tej, która obowiązywała w czasie orzekania. Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) treść kodeksu karnego została bowiem znowelizowana. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż w nowym stanie prawnym priorytet kar nieizolacyjnych wynikający z art. 58 § 1 k.k. został rozszerzony, a ustawowym tego wyrazem stało się między innymi wprowadzenie do obowiązującego porządku prawnego art. 37a k.k., zgodnie z którym jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1, 2 lub 4 k.k. Tym samym brak było podstaw do zastosowania przy orzekaniu art. 4 § 1 k.k. i ustawy – Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, gdyż przepisy ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przypisanych oskarżonym czynów nie były dla nich względniejsze.

Ponadto, Sąd na mocy art. 626 § 2 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) w zw. § 4 ust. 1 i 2, § 17 ust. 1 pkt 1 i § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku na rzecz adw. M. B. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 619, 92 złotych (sześćset dziewiętnaście złotych i 92/100) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz oskarżonego P. J. z urzędu, albowiem nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

Dodatkowo, Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49/83 poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w wysokości 1127, 92 złotych (jeden tysiąc sto dwadzieścia siedem złotych i 92/100), w tym kwotę 60, 00 złotych (sześćdziesiąt złotych, 00/100) tytułem opłaty. Sąd uznał bowiem, że to naganne i bezprawne zachowanie oskarżonego spowodowało konieczność wszczęcia postępowania w sprawie oraz, że nie zachodzą warunki dla zwolnienia go od ponoszenia tychże kosztów. Oskarżony jest młodym, zdrowym mężczyzną, a tym samym dysponuje możliwościami dla podjęcia zatrudnienia i opłacenia tychże kosztów.